

HOLLANDOS

OGEN VAN DE PRINS

PROLOOG

+

HOOFDSTUK 1

Proloog: De Held van Hollandos

De jonge prins keek vanaf het balkon van het paleis naar beneden. Zijn blik viel op de hoofdstad. Amstos strekte zich uit als een zee van oranje daken, verspreid over duizenden gebouwen in verschillende kleuren. De zon ging onder, maar de stad zelf sliep nooit. Drukke straten slingerden in een wirwar door de huizen en krioelden van burgers die karren voorttrokken, op fietsen en wagens reden, en hun waren verkochten. Hij leunde verder over de balustrade en keek naar een groep muzikanten, waar kinderen langs renden. Zijn hart bonsde, wetende dat zij op een dag allemaal naar hem zouden opkijken.

Na zijn toekomstige rijk te hebben bewonderd, rees zijn blik naar een enkele groene ster die aan de hemel brandde. *Emeros*. Dit was geen gewone ster; het was één van de Zeven Sterren, die de deugd van plicht vertegenwoordigde. Hij voelde vuur in zich oplaaien terwijl hij ernaar staarde. *Emeros* hing altijd boven hem en scheen een groen licht, alsof het wachtte op de dag waarop Viktor koning zou worden. Zijn pad zou het pad van plicht zijn, zoals dat van alle grote koningen en koninginnen vóór hem.

‘Kom je nog?’ vroeg een diepe stem.

De prins stapte terug van het balkon en liep de studeerkamer in. Boekenkasten en schilderijen sierden de muren, en in het midden van de kamer zat zijn vader. De volle zwarte baard van koning Frederik glinsterde in het flakkerende licht van de open haard terwijl hij hem aankeek. Gewoonlijk vertelde hij zijn zoon welk boek hij moest pakken voor hun avondlijke lezing. Maar vanavond was het anders. Vanavond nodigde hij de prins uit om zelf het verhaal te kiezen dat hij wilde horen.

De prins kon het nauwelijks geloven; zelden mocht hij kiezen. Maar wanneer hij dat wel mocht, aarzelde hij nooit. Hij struikelde bijna over de dikke koninklijke tapijten terwijl hij naar de kast rende en een zwaar boek met een kroon op de kaft greep.

Zijn vader gniffelde zacht. ‘Je hebt dit verhaal al ontelbare keren gehoord. Is er niet een ander verhaal dat je liever wilt ontdekken?’

De prins schudde zijn hoofd. Hoewel hij het al honderd keer had gehoord, was het nog altijd zijn favoriet. Geen enkel verhaal kon tippen aan de legendarische saga van koning Viktor Kroon de Eerste, behalve misschien dat over de Buitenstaanderopstand. Maar dat was een verhaal voor een andere avond. De prins legde het boek gretig in de hand van zijn vader. Hij klom op zijn schoot en nestelde zich dicht tegen hem aan.

Frederik glimlachte warm terwijl hij zijn zoon bewonderde. Hij sloeg de zware kaft open en begon te lezen met zijn diepe, rustige stem. ‘Onheilspellend nieuws had de hoofdstad van Nederland bereikt: de Prins van Oranje was gevallen. De oorlog kwam steeds dichterbij, en de havenmeester, de Haringhaai Kapitein...’

‘Koning Viktor!’ flapte de prins eruit.

‘Nog niet,’ antwoordde zijn vader. ‘De *Haringhaai Kapitein* nam het heft in eigen handen. Hij verzamelde het volk en zwoer dat de volledige vloot binnen een week

zou vertrekken om hen allen in veiligheid te brengen. In wanhoop stroomden duizenden naar de haven. Lange rijen strekten zich uit door de stad terwijl de burgers wachtten om aan boord te gaan van de overvolle schepen. Ze vertrouwden op zijn belofte van een nieuw land.'

Bij de gedachte aan de lege straten van Amstos, aan gesloten winkels en verdwenen gelach, rolde de jonge prins zich dichterbij. Hij zou zijn thuis nooit kunnen verlaten.

Frederik las verder over de lange reis. De dappere Nederlanders voeren maandenlang over zee op zoek naar land. Velen stierven van de honger, terwijl anderen zich in wanhoop in de zee wierpen. En de stormen raasden onophoudelijk voort en eisten nog honderden levens.

'Tijdens een eindeloze nacht,' las de koning, 'maakten zij zich op voor het ergste. De Haringhaai Kapitein probeerde hen te redden, maar zelfs hij kon niet iedereen beschermen. Op het dieptepunt, toen alle hoop verloren leek, richtte hij zijn blik naar de hemel en smeekte de storm om te stoppen.'

De prins legde zijn hand op het boek met zijn ogen wijd open. 'Toen zag hij de Zeven Sterren! Ze leidden hem!'

Zijn vader knikte, glimlachend van trots. 'Inderdaad, dezelfde sterren die nog altijd over ons waken.' Hij wachtte tot zijn zoon zijn hand weghaalde voordat hij verder ging. 'De kapitein volgde de heilige sterren en vond uiteindelijk land. Hij bewonderde de heldere kusten van deze kleurrijke nieuwe wereld, waar het water zo blauw was als de lucht en de bloemen bloeiden in een zee van rood en roze. Alles voelde er mogelijk. Daar riep hij een nieuw thuis uit voor zijn volk.'

'Hollandos!' zei de prins.

Zijn vader trok hem dichterbij. 'Hollandos. Een naam geïnspireerd door het land waaruit zij waren vertrokken, en door het volk dat zoveel had doorstaan: de oorspronkelijke stichters.'

De prins luisterde aandachtig naar het volgende deel van het verhaal. De stichters trokken zuidwaarts en bouwden een stad genaamd Haringstad. Sommigen reisden nog verder en stichtten dorpen langs de westelijke kust.

Frederik schraapte zijn keel. 'Naarmate de jaren verstreken, werd het duidelijk dat het stormachtige Haringstad de groeiende bevolking niet langer kon onderhouden. Daarom ging de kapitein in het vijfde jaar na hun aankomst wederom op zoek naar een nieuw begin. Na een wekenlange reis vond hij een groot meer. Hij knielde neer, liet zijn hand door het gras glijden en wist dat dit de plek was: perfect voor handel, visserij, zelfs voor een grote haven. Daar stichtte hij onze hoofdstad, Amstos, het hart van de nieuwe wereld.'

'Amstos,' fluisterde de prins.

'De muren rezen hoog op en verzamelden duizenden mensen binnen hun beschermende omheining. Ook Haringstad bloeide, en de dorpen in het westen groeiden voorspoedig. Toch,' zijn vaders stem werd ernstiger, 'ontstonden er spanningen. Er waren conflicten over vee, voedsel en rijkdom. Ze hadden een leider nodig. Niet alleen voor Amstos of Haringstad, maar voor heel Hollandos. Opnieuw

wendde het volk zich tot de Haringhaai Kapitein.'

Frederik boog zich iets voorover. 'Op de dag van zijn kroning brandden de Zeven Sterren fel aan de hemel. Het volk keek vol ontzag toe hoe het felle licht op de kapitein neerdaalde. En vanuit de hemel vormde zich onze heilige Sterrenkroon op zijn hoofd.'

Voorzichtig tilde Frederik zijn kroon op en plaatste die op het warrige zwarte haar van zijn zoon. 'Zeven machtige punten, elk reikend naar de hemel, ingelegd met edelstenen die de kleuren van die heilige sterren weerspiegelen: rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en roze. Een symbool voor iedereen in Hollandos.'

De borstkas van de prins zwol van trots toen hij het gewicht van de kroon voelde. Hij keek naar de spiegel aan de muur en zag hoe de edelstenen fel schitterden op zijn hoofd, alsof ze wisten wat hem te wachten stond.

'Vanaf die dag, Viktorsdag, stond de kapitein bekend als koning Viktor Kroon,' zei Frederik, terwijl hij zijn hand op het hart van zijn zoon legde. 'Hij redde ons volk. Hij stichtte ons koninkrijk. En nu leeft zijn nalatenschap voort in *jou*.'

Prins Viktor straalde. 'Wat zou ik hem graag ontmoeten, vader. Al was het maar één keer.'

Frederik liet zijn blik door de kamer gaan. Twaalf majestueuze kunstwerken sierden de groengeverfde houten muren, elk van hen een afbeelding van de provincies van Hollandos met hun unieke landschappen en culturen. 'Dat zou ik ook willen. Maar er zijn vier eeuwen verstreken sinds koning Viktor overleed, lang voordat wij beiden werden geboren. Hij was een grote koning. Een ware vader van ons koninkrijk.'

'Maar voor mij,' zei Viktor, terwijl hij dacht aan alles dat koning Frederik had bereikt, 'bent u zowel de beste koning als de beste vader!'

Frederik trok een wenkbrauw op. 'Wacht eens even. Wie anders zou jouw vader kunnen zijn?'

Viktors ogen werden groot, voordat ze beiden in lachen uitbarstten tot de tranen hen in de ogen stonden. Maar het moment eindigde abrupt toen een aantal zware kloppen op de deur klonken.

Koning Frederik tilde de Sterrenkroon van het hoofd van zijn zoon en plaatste die terug op zijn eigen hoofd. 'Kom binnen.'

De deuren gingen krakend open. Een bleke man stapte naar binnen. Hij was klein en gezet, en zijn volle bruine haar vloeide over zijn zilveren ambtsketen. Het was burgemeester Peter Jan Houtende, Frederiks meest vertrouwde adviseur. Hij liep naar voren en maakte een sierlijke buiging.

'Uwe Majesteit,' zei hij plechtig. 'Vergeef mij de onderbreking. U moet onmiddellijk meekomen.'

Frederiks vaderlijke glimlach maakte plaats voor een strenge uitdrukking. 'Wat is er aan de hand?'

'Het betreft de koningin.'

‘Dank u.’ Hij keerde zich tot zijn zoon. ‘Ik moet nu gaan.’ Hij legde het boek opzij en tilde de prins voorzichtig van zijn schoot, waarna hij knielde om hem op ooghoogte aan te kunnen kijken. Met een zachte glimlach zei hij: ‘Ik keer spoedig terug, Viktor. In de tussentijd: wil jij het op je nemen om de kleding van onze grote eerste koning aan te trekken? Als je dat doet, zal ik je in je vertrekken opzoeken, en samen zullen we de wonderen van Hollandos verkennen.’

‘Dat zal ik doen!’ zei Viktor. Normaal gesproken lag hij op dit uur al in bed, maar vanavond leek anders. Hij had het voorleesverhaal mogen kiezen, en nu liet zijn vader hem ’s nachts spelen. Welke andere verrassingen lagen er nog in het verschiet? Misschien kreeg hij wel zijn eigen stalen zwaard, of zelfs een koninklijk paard. Vol van verwachting rende hij naar zijn kamer.

Hij schoot door de gangen van het imposante Paleis der Kleuren, totdat een zachte vrouwenstem hem riep en hem midden in zijn sprint tot stilstand bracht.

‘Waarom zo’n haast, Uwe Hoogheid?’ vroeg een van de dienaressen.

‘Ik zal koning Viktor zijn!’ verklaarde hij trots.

Ze liet een warme lach horen terwijl ze de vloer veegde. ‘Zult u dan samen met uw vader regeren?’

Hij richtte zich op, hief zijn kin en spande zijn slanke armen. Met een imitatie van zijn vaders diepe stem zei hij: ‘Er zullen twee koningen zijn! Dat betekent dat ons volk dubbel zo gelukkig zal zijn. Wij zullen de hongerige voeden en al het kwaad verslaan. Dat is de plicht van een koning. En met twee koningen zal niemand zich tegen ons kunnen verzetten.’

‘Het zou een eer zijn om zulke koningen te mogen dienen,’ antwoordde ze, terwijl ze een buiging maakte.

Viktor grijsde, maar had geen tijd om te blijven hangen. Hij snelde verder en stormde zijn kamer binnen. Torenhoge groene muren rezen op boven de witte houten vloer, en een uitgestrekt wandtapijt dat de kaart van Hollandos toonde, bedekte de achterste muur. Op zijn eikenhouten bureau lagen zorgvuldig geordende boeken over magie, verschillende geloofsovertuigingen, en de regeringen van vroegere koningen en koninginnen.

Hij rende naar zijn verkleedkist en haalde zijn koninklijke outfit tevoorschijn: een golvende groene mantel die tot voorbij zijn enkels viel, een houten zwaard en een speciale papieren kroon in de vorm van de Sterrenkroon.

Viktor zwaaide met het zwaard en stelde zich voor dat hij een held was die zijn vijanden versloeg, net als koning Viktor vóór hem.

Minuten verstreken en het zweet stond op zijn voorhoofd terwijl hij zijn denkbeeldige vijanden overwon. Een held zijn was vermoeiend; hij had een pauze nodig. Hij schoof zijn houten zwaard onder zijn arm en plofte neer op zijn stoel bij het bureau.

Van de stapel boeken pakte hij zijn favoriet: *De Stambomen van Hollandos*. Hij bladerde snel door de pagina’s, waarvan de randen versleten waren door het aantal keren dat hij ze had gelezen, en stopte pas toen hij zijn vader gevonden had.

Koning Frederik II Kroon, de Geliefde. Geboren op 23 oktober, 385 NL. Zoon van Irene en Maurits Kroon. Echtgenoot van koningin Amalia, vader van prins Viktor Kroon.

Het zien van zijn eigen naam in een boek vol dappere koningen en koninginnen vervulde hem met zelfvertrouwen. Hij was de erfgenaam van de Sterrenkroon, de favoriete Kroon van het volk, en de trots en vreugde van zijn vader. Hij was onstuitbaar. En niets zou dat ooit veranderen.

Het boek ging verder: *De Oude Koningin, Juliana II, kreeg een beroerte twee jaar na de dood van haar enige zoon, Maurits, en diens echtgenote. De Zeven Sterren wendden zich vervolgens tot de veertienjarige Frederik en zegenden hem op Viktorsdag, 17 november, in het jaar 399 NL. Zijn regeerperiode werd gekenmerkt door de aflossing van de torenhoge schuld van Amstos en de oprichting van verschillende cruciale bouwwerken: de Roze Brug, die het vasteland verbindt met de provincie Lelios; de tweelinghavens Bliksemhaven en Vakkelhaven, die de reis naar de provincie Vulkos toegankelijker maakten; en de Veluwosblokkade, die de gevallen vallei afsluit, waarvan wordt gefluisterd dat kwaadaardige tovenaars zich erin verschuilen.*

Kwaadaardige tovenaars... Viktors ogen bleven op de woorden rusten. Hij had ze al honderd keer gelezen en toch bracht het idee van afvallige tovenaars hem nog steeds in verwarring. Magie was een zegen, geen vloek. Waarom zou iemand het gebruiken om schade aan te richten? Hij, van alle mensen, begreep dit. Viktor was de eerste Kroon sinds zijn overgrootmoeder, koningin Juliana, die met magie was gezegend.

Viktor stond op en vormde een V met zijn vingers, terwijl hij probeerde een spreuk op te roepen. Zijn vingertoppen tintelden, maar er ontstonden slechts enkele vonken. Toch gaf hij niet op. Als hij genoeg oefende, zou hij op een dag misschien zelfs machtiger kunnen worden dan de krachtigste tovenaars in Hollandos: Magister Kenau.

Hij probeerde het opnieuw. En opnieuw. Bij elke poging vulde een dieprode gloed de kamer, die er indrukwekkend uitzag, maar rook naar verkoold hout. Zijn energie ebde langzaam weg en zijn lichaam werd moe.

Viktor liet zich terugvallen in zijn stoel en voelde de frustratie opborrelen. Op dat moment beseftte hij dat zijn vader nog steeds niet was teruggekeerd. Hij borg het boek op en zette zijn papieren kroon recht. Als zijn vader niet naar hem kwam, dan zou hij naar zijn vader gaan.

Hij sloop de gang op met zijn zwaard in de aanslag. De prins keek elke gang zorgvuldig af en sloop op zijn tenen over de zachte tapijten. Als een schaduw bewoog hij zich langs zowel dienaren als wachters.

Voor zo'n uitgestrekt paleis was de weg naar de vertrekken van zijn ouders verrassend kort. Toen hij dichterbij kwam, zag hij de grote eikenhouten deuren op een kier staan en hoorde hij fluisterende stemmen van binnen.

'... en roep het goede volk van ons koninkrijk bijeen voor een monumentale aankondiging,' verklaarde zijn vader.

'Onmiddellijk, mijn koning,' klonk het antwoord, gevolgd door stevige voetstappen

die dichterbij kwamen. De zware deuren gingen krakend open en Peter Jan stapte naar buiten. Achter hem liep een torenhoge vrouw, gekleed in een volledig harnas zo zwart als de nacht met oranje accenten. Aan haar zijde hing een groot zwaard, ingelegd met smaragden. Het was Vrouwe Aletta, bevelhebber van de Sterrenwacht en een Ridder van Mineraalos.

Ze liepen Viktor voorbij, zonder hem op te merken. Maar niet iedereen zag hem over het hoofd.

‘Perfecte timing, Viktor!’ riep zijn vader vanuit de kamer. ‘Kom binnen, alsjeblieft.’

Viktor knipperde met zijn ogen en stapte onzeker de kamer binnen. Daar zag hij zijn vader, samen met een groep andere mensen verzameld rond het bed van zijn moeder. Hij voegde zich bij hen en bleef verstijfd staan terwijl hij naar zijn moeder keek. Ze lag op wollen pelzen, bedekt met bloed en zweet, alsof ze op sterven lag. In haar armen hield ze iets heel kleins dat was gewikkeld in zachte dekens.

‘Mijn lieve jongen, kom bij me,’ zei ze met een breekbare stem, terwijl tranen zich in haar ogen verzamelden.

Bevend klom Viktor op het bed en ging naast haar zitten. Hij keek naar haar uitgeputte gezicht. ‘Bent u ziek?’ vroeg hij.

‘Nee, mijn lieve prins,’ antwoordde ze. ‘Integendeel.’ Ze schoof de dekens in haar armen opzij en onthulde een piepkleine, tere baby die erin genesteld lag.

De koning kwam naast haar staan en legde beschermend een hand op het kind. ‘Aanschouw je zusje. Haar naam is Emma.’

Viktor hapte naar adem. Het woord *zusje* echode vreemd in zijn hoofd. Hij wist dat ze zou komen. Iedereen in het paleis had gesproken over de zegen van de koningin. Maar nu ze hier was, voelde hij zijn borstkas samenknijpen. Was hij niet genoeg? Waarom hadden ze nog een kind nodig? Hij wendde zijn blik naar de schaduwen in de hoek van de kamer en mompelde: ‘Geweldig.’

De koningin trok hem met haar vrije arm dicht tegen zich aan. ‘Jij bent mijn grootste vreugde, Viktor. Niets zal dat ooit veranderen.’

Waarom krijg ik dan een zusje? dacht hij, terwijl hij naar de baby keek.

Zijn vader legde een stevige hand op Viktors schouder. Zijn grip voelde anders dan normaal, minder troostend, meer als die van een strenge koning die hem iets oplegde. ‘Op een dag zul jij verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van miljoenen. Het volk zal naar jou opkijken voor kracht en voor leiding. Maar vertel me eens, mijn zoon, weet je wie jou het meest zal bewonderen?’

Viktor aarzelde. ‘Dat weet ik niet... bent u het, vader?’

Frederik gniffelde zacht. ‘Nee. Het is je zusje. Vanaf deze dag tot aan je laatste dag zal zij naar jou opkijken als haar held.’

Held? Viktors frons werd dieper. Wat was het nut van een held zijn voor één hulpeloze baby, wanneer hij een heel koninkrijk kon regeren? Zonder een woord te zeggen, gleed hij van het bed en negeerde de zachte roep van zijn moeder. Hij wendde zich tot zijn vader en vroeg: ‘Zullen we nu samen spelen? Ik ben koning

Viktor!’

De koning glimlachte vermoed. ‘Ik zou dat graag willen, koning Viktor, maar we moeten ons avontuur in Hollandos voorlopig uitstellen. Er moet een belangrijke aankondiging worden gedaan, en jouw aanwezigheid is daarbij zeer gewenst.’

De opwinding van de prins vervaagde en maakte plaats voor teleurstelling. Zijn vader had de belofte om met hem te spelen verbroken. De uitputting van zijn pogingen tot magie haalde hem eindelijk in. Zijn oogleden zakten terwijl hij tegen de slaap vocht, maar hij wist niet hoe lang hij dat gevecht nog kon volhouden.

‘Wil je alstublieft teruggaan naar je kamer en je koninklijke kleding weer verruilen voor die van een prins?’ vroeg zijn vader, rustig maar beslist. ‘We willen het prachtige nieuws van de geboorte van je zusje met ons volk delen, en jouw aanwezigheid zal het nog bijzonderder maken.’

‘Maar, vader...’

‘Nu meteen, Viktor.’

Met een diepe zucht draaide de prins zich om en slofte terug naar zijn kamer, elke stap langzamer dan de vorige.

Terwijl hij zich in zijn mooiste kleren hulde en zijn koninklijke mantel en zwaard zorgvuldig opborg, dreven fluisteringen van buiten naar binnen, vol verwachting. Hij haastte zich naar het raam en keek neer op de menigte beneden. Zelfs op dit late uur hadden duizenden zich verzameld buiten het Paleis der Kleuren. Heel even voelde Viktor zich een held, totdat hij beseftte dat ze voor zijn zusje waren gekomen, en niet voor hem.

De deur zwaaide open en zijn vader stond in de deuropening. De Sterrenkroon glinsterde op zijn hoofd. ‘Ben je er klaar voor, Viktor?’

De prins knikte en hij herpakte zich voordat hij zich weer bij zijn familie voegde. Zijn moeder zag er nu uit als een majestueuze koningin, terwijl zijn vader de pasgeborene in zijn armen wiegde. ‘Wil je haar vasthouden?’ vroeg hij.

Viktor sloeg zijn armen over elkaar en schudde zijn hoofd terwijl hij naar Emma staarde. *Jullie wilden haar, dus jullie kunnen haar vasthouden.*

‘Viktor, je kunt dit,’ moedigde zijn moeder hem aan. ‘Ze wil dicht bij haar grote broer zijn.’

Toch aarzelde de prins, totdat zijn vader Emma voorzichtig in zijn armen legde. Viktors handen trilden terwijl hij zijn kwetsbare zusje vasthield, maar toen hij haar in haar ogen keek, veranderde er iets. Dit was geen zwakke baby die naar hem terugkeek, maar een moedige prinses.

Zijn beven stopten. Hij ging rechter staan, alsof er een groot gewicht van zijn schouders was gevallen, en omhelsde zijn zusje eindelijk. ‘Je kunt op mij rekenen,’ zei hij trots.

Emma keek naar haar grote broer. Hij had het gevoel dat ze leek te knikken voordat haar ogen weer dichtvielen.

Ik zal je beschermen, beloofde Viktor in stilte. Ik zal jouw held zijn.

Ze liepen naar de voorzijde van het paleis, waar de vaste stem van Peter Jan over het plein klonk. 'Mensen van Amstos, aanschouw Zijne Majesteit Koning Frederik Kroon, Tweede van zijn Naam, Koning van Hollandos, van Amstos en Volkaania, gebonden door de Zeven Sterren en Beschermers van de Twaalf Provincies. Zijne Genade wordt vergezeld door Koningin Amalia Kroon en hun zoon, Prins Viktor Kroon.'

Samen met Vrouwe Aletta en Margreet van Vlijmos, de Sterrenpriester, verliet de koninklijke familie het Paleis der Kleuren, geflankeerd door hun trouwe Sterrenwacht. Ze bleven staan voor het grote stenen standbeeld van de eerste koning, koning Viktor Kroon, wiens machtige aanwezigheid over het plein uitrees als een wachter.

Prins Viktor slikte toen hij omhoog keek en de nachtelijke hemel zag. Naast de heldere maan brandden de Zeven Sterren fel in rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en roze. Hij was gewend de groene ster te zien, maar alle zeven samen? Dat had hij alleen gezien wanneer de hele stad zich op Viktorsdag op straat verzamelde.

De menigte barstte uit in gejuich en gefluister, waardoor het plein vervuld raakte van opwinding. Koning Frederik stapte naar voren en hief zijn hand op, waarna het op het plein onmiddellijk stil werd. Hij keek omhoog en verkondigde: 'De Zeven Sterren hebben ons koninkrijk gezegend met een beeldschone prinses!'

De koning en koningin deden een stap opzij, zodat hun zoon naar voren kon treden. Prins Viktor ontmoette de trotse blik van zijn vader en de schitterende Sterrenkroon, en richtte vervolgens zijn aandacht op zijn zusje. Trots stak hij zijn borst vooruit en stond hij rechtop terwijl hij prinses Emma aan de verzamelde menigte toonde.

De stem van koning Frederik klonk luid en helder. 'Hollandos! Begroet prinses Emma Kroon!'

'EMMA! EMMA! EMMA!' juichte de menigte.

Hoofdstuk 1: Stemmen uit de Molenpoort Molen

De verkoper drukte twee hoorntjes in Bentes handen, één vol met aardbei, de andere met de veel minder populaire blauwe munt.

‘Bedankt!’ antwoordde ze met een grijns.

Meteen begonnen de ijsjes te smelten in de hitte en over haar vingers te druipen terwijl ze zich door het park haastte. Een bries greep haar kastanjebruine haar en zweet liep langs haar voorhoofd. De zon brandde meedogenloos terwijl ze langs een kronkelend pad sprintte langs een vijver. Eenden zwommen in het water, en aan de oever stond een eenzame treurwilg, met daarachter de oude, gebroken molen die dreigend oprees.

In de verte zag ze Luna zitten op hun favoriete bankje. Het cyaan geverfde haar van haar vriendin bewoog onder haar koptelefoon terwijl ze haar hoofd zachtjes op het ritme bewoog. Haar bleke huid contrasteerde met haar gebruikelijke versleten zwarte kleding. Mensen die haar niet kenden, dachten waarschijnlijk dat ze in een heavy-metalband zat.

Bente stopte voor haar en hield de hoorntjes omhoog. ‘Verrassing!’ hijgde ze, terwijl ze nog op adem kwam.

Luna trok met een luie hand haar koptelefoon omlaag en keek haar met een vlakke blik aan. ‘Maar het is bijna etenstijd,’ mompelde ze zonder emotie.

‘Precies. Dat betekent dat we eerst toetjes nodig hebben. Noodprotocol bij hittegolf!’ antwoordde Bente met een lach.

Met een aarzelende zucht nam Luna het kleverige blauwe hoorntje aan en staarde voor zich uit. Geen glimlach. Maar Bente wist beter dan er een te verwachten. Stilte was Luna’s manier om dankbaarheid te tonen.

Bente plofte naast haar vriendin neer als een zak aardappelen, terwijl haar doorweekte rode shirt aan haar rug plakte. De zweetplekken onder haar armen waren bijna net zo groot als haar gympen. ‘Geniet ervan, schat. En hé, hierna gaan we meteen naar huis, zoals jij wilde.’

De meiden zaten in comfortabele stilte, badend in de late zomerzon. Bente verslond haar ijsje en kauwde al op de onderkant van het hoorntje. Luna staarde simpelweg in de verte, verzonken in gedachten zoals altijd.

Toen klonk er een valse stem achter hen. ‘Zo zo, wie heeft deze twee losers uit de inrichting laten ontsnappen?’

Bentes lichaam verstijfde. Haar kaak spande zich aan terwijl ze zich omdraaide en de Koningin van de Klojo’s zag: Tessel. Net als haar twee domme vriendinnen had ze een afgrijselijke grijns op haar gezicht: een grijns waarvan Bente vaak fantaseerde die eraf te slaan. Alleen al het zien van het drietal deed haar bloed koken.

‘Hé, Bentje,’ sneerde Tessel. ‘Heb je er altijd al uitgezien als een verzopen trol?’

Je moet je muil houden, dacht Bente.

Tessels streken gingen vaak verder dan alleen woorden. Bente herinnerde zich hoe Luna had gehuild nadat Tessels bende haar fiets had vernield, haar een skelet hadden genoemd, of haar rugzak midden in de gang had opengescheurd. Alleen al de herinneringen deden Bente's maag omkeren. Luna had zelfs van school moeten veranderen, naar een school ver buiten het dorp, waardoor ze uit elkaar werden gedwongen.

'Houd je mond!' snauwde Bente, terwijl ze opsprong.

Tessel snoof en wisselde een blik met haar meelopers. 'Wie ben jij? Haar persoonlijke bodyguard?' Ze wees naar Luna. 'Ga je dat skelet beschermen?'

Bentes blik gleed terug naar haar vriendin, die niet eens had opgekeken. Ze staarde alleen naar haar schoenen en kneep zo hard in haar ijshoorntje dat het barstte.

'Laat ons met rust!' gromde Bente met trillende vuisten.

Tessel kantelde haar hoofd en grijnsde spottend. 'Of wat, Bentje?'

'Of ik sla je!'

'Je bent zo stom,' sneerde Tessel. Ze bekeek haar glanzende nagels en wierp Bente een hatelijke blik toe. 'Godzijdank hoef ik die freak niet meer op school te zien. Hopelijk ben jij de volgende.'

Bentes maag trok samen. Als haar moeder er geen stokje voor had gestoken, was zij ook overgestapt. Ze wilde bij Luna zijn. Haar beschermen.

Ze hief haar vuist om toe te slaan, maar aarzelde. Vanuit haar ooghoek zag ze Luna weglopen met een gebogen hoofd en hangende schouders. Luna's hand klemde zich nog steeds om het hoorntje, terwijl het blauwe ijs over haar pols smolt alsof ze het volledig was vergeten.

Tessel barstte in lachen uit. 'Kijk haar eens. Je freak loopt weg, *Bentje*.'

Alles in Bente schreeuwde dat ze Tessel recht op haar zelfingenomen grijns moest slaan. Maar in plaats daarvan wierp ze de pestkoppen een vernietigende blik toe en sprintte achter Luna aan.

Ze haalde haar snel in. Luna liep met een vlakke uitdrukking alsof er niets was gebeurd. Bente ging voor haar staan en versperde haar de weg, buiten adem en gefrustreerd. 'Wat was dat? Waarom liep je weg? Ze verdiende een klap op haar *stomme* gezicht!'

Luna haalde haar schouders op terwijl de laatste resten van haar gesmolten ijsje, samen met het hoorntje, op de grond vielen.

Bente legde een hand op de schouder van haar vriendin en vroeg: 'Kan het je dan niets schelen dat ze ermee wegekomen?'

Zoals altijd balde Luna haar vuisten en keek de andere kant op.

Het voelde als een nederlaag. Tessel had weer gewonnen, en de persoon voor wie Bente vocht, leek het niet eens iets te kunnen schelen. Maar ze was niet bereid het moment in stilte te laten sterven. Met een dramatische pose stak ze haar borst vooruit en gooidde haar vuisten in de lucht, terwijl ze deed alsof ze tegen een

denkbeeldige Tessel vocht als een soort superheld. 'Boem! De volgende keer sla ik haar neer en bescherm ik je met mijn vuisten van gerechtigheid!'

Luna rolde met haar ogen en zuchtte, maar liet toch een klein lachje ontsnappen. 'Prima, maar eerst... eten.'

Bente straalde en gaf Luna een kus. Ze beschouwde een zucht en een lachje als een volledige overwinning. 'Hé,' grijnsde ze, 'weet je wat cool zou zijn?'

'Wat?'

'Stel je dit eens voor: wij regeren Nederland. Echt regeren. Ik zou de heldhaftige ridder Bente zijn, en jij de dappere koningin Luna. We zouden alle klootzakken in de gevangenis gooien, vooral die...'

...Je moet Hollandos redden...

Rillingen kropen over Bentes rug. Die stem kwam niet van Luna, noch uit haar eigen gedachten. De kreet om hulp had van ergens ver weg geklonken, en toch voelde hij verontrustend dichtbij. Haar hart schoot in een hogere versnelling terwijl ze knipperde en om zich heen keek, haar ogen zoekend naar de bron.

...Kom terug naar ons...

Ze draaide zich in de richting van het geluid, haar blik werd getrokken naar de gebroken windmolen aan de overkant van de vijver. Overwoekerd met mos en klimop, was het bouwwerk in een staat van verval. Het had zeven wieken, wat een vreemd aantal was voor een molen, aangezien de meeste er vier hadden. Het leek alsof de bouwers hem expres verkeerd hadden gemaakt.

Iedereen in Molenpoort kende die molen en wist dat ze afstand moesten houden. Mensen die naar binnen gingen, kwamen zelden terug naar buiten. Ze zeiden dat hij behekt was. Vervloekt. Verboden terrein voor iedereen die zijn leven waardeerde. Toch kon Bente haar blik er niet van losmaken. Was er iemand, of iets, binnenin gevangen?

'De molen,' zei Bente, haar ogen nog steeds erop gericht. 'Hoorde jij iemand om hulp roepen?'

Luna haalde haar schouders op, alsof ze niet echt luisterde.

Bente wachtte, hopen de stemmen opnieuw te horen. Maar er was alleen stilte. Ze schudde haar hoofd en mompelde: 'Laat maar.'

Toen kneep ze zacht in Luna's kleine, plakkerige blauwe hand en leidde haar verder. Samen liepen ze naar huis door de verzengende hitte.

Het kleine dorpje Molenpoort voelde meer als tropisch Spanje dan als een typisch koud en regenachtig Nederlands dorp. De zon dwong hen te laveren tussen de schaduwplekken terwijl ze door de wijken bewogen.

Na van de ene schaduw naar de andere te zijn gesprongen, bereikten Bente en Luna uiteindelijk de smalle straat met twee-onder-een-kapwoningen waar Bente woonde. De huizen zagen er allemaal identiek uit, met oranje bakstenen en een blauwe voordeur, maar het huis van haar ouders viel op dankzij het kleine kattenluikje.

Toen ze het huis naderden, kwam er een machtig beest uit het luik tevoorschijn. De grote witte kat waggelde het zonlicht tegemoet en begroette hen met een luid, schor gemiauw, als een leeuw die zijn trots verwelkomt.

‘Abel!’ gilde Bente. Ze rende naar voren en tilde hem op, terwijl ze door zijn dikke, glanzende vacht streek. ‘Je wordt elke dag dikker, weet je dat?’ mompelde ze liefdevol, voordat ze hem een dikke kus gaf en hem voorzichtig weer neerzette.

Toen ze zich omdraaide, zag ze Luna ongemakkelijk in de brandende zon staan met haar armen over elkaar, duidelijk niet onder de indruk. Bente grijnsde terwijl ze de huissleutel tevoorschijn viste en naar de voordeur liep. Een glanzend groen naambordje ernaast luidde: *Familie Roodhof – Barbara & Mark, Bente, Kasper, Nora.*

Ze had net de sleutel in het slot gestoken toen...

‘Bente Ashley Roodhof!’

Haar moeder, Barbara, stond in de gang als een tot leven gekomen tomaat: haar haar strak in een knot, haar wangen felrood, en een dikke vinger die naar haar dochter wees.

‘Weet je hoe laat het is? Ik heb meer dan *dertig minuten* geleden het eten al op tafel gezet!’

Bente zuchtte. ‘We waren gewoon buiten van de zon aan het genieten. Misschien moet jij dat ook eens proberen.’

‘*Pardon?*’ Barbara zette een stevige stap naar voren, alsof ze op het punt stond een vloek uit te spreken. ‘Je zou dankbaar moeten zijn dat je überhaupt eten krijgt.’

‘Wij zijn vijftien, mam! Nee, Luna is zelfs al zestien. We zijn geen baby’s meer; we kunnen onze eigen keuzes maken!’

‘Gedraag je dan ook niet als een baby!’

‘Je bent zo irritant!’

‘Wat zei je daar?!’

Bente bleef niet wachten. Ze stormde langs haar moeder, de trap op en haar slaapkamer in. Haar eigen kleine koninkrijk leek op een ontplofte kringloopwinkel. Kleren lagen verspreid over de vloer, opgestapeld als duinen van stof. Tekeningen bedekten de muren, veel ervan met Bente als een krijger, superheld, piraat en zelfs als ruimteverkenner. Het middelpunt was een gigantisch schuimrubberen zwaard boven haar bed dat ze twee jaar geleden gemaakt had nadat iemand had geprobeerd in te breken.

Ze liet zich op het bed vallen en verborg haar gezicht in haar handen.

‘Onbeschoft,’ zei Luna vlak terwijl ze de kamer binnenkwam.

‘Ik weet het. Ze zei niet eens hallo.’

‘Nee, jij.’

Bente fronste. ‘Oké, ik zeg later wel sorry...’

‘Nu, muffin.’

Bente rolde zo hard met haar ogen dat het bijna pijn deed. *Absoluut niet.* Ze ging geen sorry zeggen omdat ze voor zichzelf opkwam. Barbara kon de pot op.

Luna keek haar een lange tijd aan, zuchtte toen en trok zich terug op de stoel in de hoek, terwijl ze haar telefoon tevoorschijn haalde.

Bente trok haar vieze, versleten sokken uit en worstelde zich uit haar doorweekte shirt en broek, die ze op de dichtstbijzijnde stapel kleren gooide. Ze kroop onder de rode lakens en rolde zich op. Daarvandaan keek ze af en toe naar Luna, die nog steeds aan het scrollen was.

Serius? dacht ze. Bente draaide zich om en keerde haar vriendin haar rug toe. *Ik kom voor je op tegen Tessel, en dit is wat ik ervoor terugkrijg? Genegeerd worden en schuldgevoelens?*

Nadat ze Barbara in haar gedachten een volle minuut had uitgescholden, keerden haar gedachten terug naar de kreten die ze uit de oude molen had horen komen. Het klonk net echt. Maar misschien werd ze gewoon gek. De reeks slapeloze nachten die ze had gehad hielp waarschijnlijk ook niet, en als ze zo bleef woelen, zou vannacht niet anders zijn. Gefrustreerd begroef ze haar gezicht in het kussen en dwong zichzelf weg te drijven. Uiteindelijk, wonder boven wonder, viel ze in slaap.

‘Tijd om te gaan, Bente!’

Een scherpe stem doorboorde haar oren en rukte Bente uit haar slaap. Ze ging rechtop zitten, en haar ogen brandden terwijl ze naar het heldere, zonovergoten plafond keek. Haar hoofd klopte van de hoofdpijn, en heel even dacht ze dat het de vreemde stemmen uit de molen waren die haar opnieuw riep.

‘School!’

Nee, het waren niet de mysterieuze stemmen. Het was haar moeder. En het was ochtend.

Ze schopte de dekens van zich af en sprong uit bed, volledig in paniekmodus. ‘Waar is mijn broek?!’ brulde ze, terwijl ze wanhopig door de eindeloze stapels kleren graaide.

Luna was al aangekleed en nipte rustig uit een waterfles in de hoek, alsof ze alle tijd van de wereld had. Ze rolde met haar ogen, liep naar de kast, haalde de ontbrekende broek tevoorschijn en gooide die naar Bente.

‘Redder in nood,’ mompelde Bente met een scheve grijns terwijl ze probeerde beide benen tegelijk in haar broek te krijgen en zich tegelijkertijd in haar T-shirt wurmde. Met haar hoofd nog half vast in de halsopening riep ze: ‘Goedemorgen trouwens!’

‘Kom op, muffin.’

Ze stormden de trap af. Bentes familie had zich al verzameld in de eetkamer en zaten in verschillende gradaties van chagrijn rond de tafel.

‘Nou, kijk eens wie er eindelijk besloten heeft op te staan,’ bromde haar vader, Mark. Hij stond op en torende boven de tafel uit als een trol die te laat was voor zijn werk op de bouwplaats. En toen hij naar buiten stampte, trilde de vloer onder zijn zware stappen.

Haar moeder hield een halfslachtige preek over gisteren, terwijl Kasper, Bentes kleine broertje, haar volledig negeerde. Hij was te druk bezig met zijn rommelige bruine haar, terwijl hij probeerde het vage litteken op zijn hoofd te verbergen. Jarenlang had hij Bente er om de dag aan herinnerd dat het haar schuld was dat hij dat litteken had. Maar sinds hij vorig jaar dertien was geworden, deed hij alsof ze niet meer bestond.

Jullie ook goedemorgen. Bente liet zich op haar stoel vallen en werkte de boterham met kaas op haar bord naar binnen.

‘Bedankt, mam, dat was geweldig!’

Barbara trapte er niet in. ‘Sta de volgende keer eerder op en maak het zelf. Je wilt niet *wéér* te laat komen.’ Daarmee pakte ze haar sleutels, riep Kasper en verliet het huis zonder nog een woord te zeggen.

‘*Je wilt niet wéér te laat komen,*’ imiteerde Bente haar stilletjes terwijl ze haar neus ophaalde. Ze staaarde naar de stapel vuile vaat en keek toen naar Luna. ‘Kan jouw moeder me niet adopteren?’

‘Het had erger gekund,’ antwoordde Luna, die haar schouders ophaalde.

‘Jij hebt gemakkelijk praten. Jij hebt twee coole ouders en een nóg coolere zus.’

‘Gescheiden ouders.’

‘Nog steeds beter dan mijn familie.’

Luna ging er niet tegenin. Ze spoelden snel hun borden af en liepen naar buiten. De lucht sloeg hen in het gezicht als een koude klap. De zomer leek van de ene op de andere dag zijn koffers te hebben gepakt. Ze ritsten hun jassen dicht, pakten hun fietsen en liepen naar de stoep.

‘Succes op school, schat!’ zei Bente stralend. ‘Misschien ontdek je vandaag eindelijk wat het *nut* van natuurkunde is.’

Luna staaarde naar beneden terwijl ze onhandig met haar fiets speelde. ‘Ik zou willen dat we nog steeds naar dezelfde school gingen,’ mompelde ze.

Bentes glimlach vervaagde. ‘Ik ook.’

Het deed nog steeds pijn. Tessel en haar vreselijke vriendinnen hadden Luna van hun oude school weggejaagd, de enige in het dorp. En nu voelde het alsof dezelfde wrede cyclus opnieuw begon op haar nieuwe school. Alleen was Bente er dit keer niet om haar te beschermen.

‘Ik haat ze,’ zei Luna met een scherpe stem terwijl ze haar fiets met kracht over het trottoir duwde. ‘En ze haten mij ook.’

‘Je bent er pas een week. Geef het tijd. Dat zeg je ook altijd tegen mij.’ Bente stapte voor haar en legde een hand op haar arm. ‘En als iemand je ook maar verkeerd

aankijkt, bel je me. Ik ben er voordat ze met hun ogen kunnen knippen!’

Luna keek haar lang aan, en liet toen eindelijk een klein glimlachje zien voordat ze naar voren leunde voor een snelle kus. Zonder nog iets te zeggen glimlachte ze en fietste weg richting de grote stad.

Bente keek haar na, voordat ze zich omdraaide en de andere kant op ging, op weg naar weer een schooldag.

De route naar Bentes school was kort, aangezien haar school vlakbij het centrum van Molenpoort stond. Ze verliet haar straat en fietste langs rijen bakstenen huizen, elk met hun eigen soort voortuin: sommige vol leven en groen, andere betegeld met levenloze stenen. Daarachter strekte zich een veld uit waar luie zwart-witte koeien graasden, dat uitkwam bij het park.

Normaal gesproken fietste ze dwars door het midden. Maar vandaag niet. Niet na wat ze gisteren had gehoord.

In plaats daarvan maakte ze een omweg door het park en fietste over het vochtige gras langs een rij reusachtige eiken. Haar pad boog af naar de vijver. Aan de overkant van het stille water ving ze opnieuw een glimp op van de oude molen.

Hij zag er vredig uit in de ochtenddauw. Zelfs mooi. Drie van zijn zeven hoge wieken reikten naar de hemel en verdwenen in de mist. Maar ze draaiden niet. Dat deden ze nooit. De molen was als een slapende reus. Zelfs de hevigste storm kon hem niet in beweging krijgen.

Maar Bente geloofde geen seconde meer dat de molen sliep.

Ze stuurde haar fiets naar rechts. Haar banden sneden door het gras en stopten aan de andere kant van de vijver, waar ze haar fiets neerzette om te staren naar de molen. Toen zette ze met trillende benen een stap naar voren en sloop dicht naar het dreigende bouwwerk toe.

Hoe dicht ze kwam, hoe hoger het leek. De wieken torenden boven haar uit. Mos klampte zich vast aan één zijde en verspreidde langzaam over het bouwwerk. En paddenstoelen groeiden uit de kieren, alsof de plek van binnenuit aan het vergaan was.

Ze was nog nooit zo dichtbij de molen geweest.

De blauwe voordeur stak scherp af tegen het verval, en de verf was nog steeds helder en onaangetast. Haar blik gleed omhoog. Hoog boven haar, diep in het hout tussen de wieken gekerfd, stond één enkele letter: *H*.

Ze wist niet wat die betekende.

Bente deed een stap dichterbij. Haar vingers zweefden boven de deurklink, verleid om hem om te draaien, om te ontdekken wie, of wat, om hulp had geroepen. Maar toen kwamen de oude verhalen weer naar boven: de mensen die naar binnen waren gegaan en nooit meer terugkeerden.

Ze verstijfde, en haar hart bonsde in haar keel.

Om de spanning te doorbreken, pakte ze haar telefoon. Het was vijf over acht, nog

geen tien minuten tot school begon. Haar moeder zou haar vermoorden als ze weer te laat kwam.

Na een laatste moment van aarzeling draaide ze zich om, stapte op haar fiets en reed naar school. Ze keek niet achterom, en toch kon ze het gevoel niet van zich afschudden dat iets in de molen haar nodig had.

Het Karel de Grote College stond net buiten het centrum en zag eruit alsof het ooit als een fort had gediend. Waarschijnlijk nog steeds, als verveling dodelijk kon zijn. Bente parkeerde haar fiets en haastte zich naar de geschiedenisles, in de hoop dat ze niet opnieuw als te laat genoteerd zou worden.

Het volgende uur voelde aan als zes. Mevrouw Van Dijk ratelde door over de Tachtigjarige Oorlog, die voor Bente precies zo lang leek te duren als de les zelf. Ze kon zich er niet toe brengen om zich druk te maken om verhalen van eeuwen geleden. Haar gedachten dwaalden af. Ze tikte met haar pen op het bureau en staarde uit het raam, naar de oude molen die achter de bomen oprees. *Zijn daarbinnen echt mensen die mijn hulp nodig hebben?*

Nadat ze werd volgestopt met informatie over de moord op Prins Willem van Oranje in het jaar 1584, stak eindelijk iemand zijn hand op om de eentonigheid te doorbreken.

‘Ja, Tom?’

‘Heeft hij ooit echt in een gevecht gevochten?’

‘Niet direct,’ antwoordde mevrouw Van Dijk. ‘Willem stond niet bekend als een ridder die met een zwaard vocht. Hij was een strateeg, een leider. Zijn plannen redden duizenden levens zonder dat hij zelf ooit een zwaard hoefde op te heffen.’

Duizenden mensen gered? dacht Bente. Als deze man zoveel mensen had gered zonder een zwaard te gebruiken, was hij een echte held. Ze vroeg zich af hoe haar leven eruit zou zien als zij zoals hij was, maar dan mét een zwaard. Misschien kon ze het gebruiken om miljoenen mensen te redden. Ze zou pestkoppen verslaan, kwaadaardige dictators en zelfs terroristen. Ze zou een wereld zonder pijn creëren en de volgende held worden.

‘Zijn ware moed,’ ging mevrouw Van Dijk verder, ‘was dat hij opstond tegen een machtig rijk en anderen ervan overtuigde in een andere toekomst te geloven.’

‘Dus hij heeft iedereen gered?’ vroeg Tom.

‘Niet helemaal,’ antwoordde ze. ‘De oorlog kostte veel levens. Nadat Willem stierf, vluchtten vele mensen per schip. Maar degenen die bleven, vochten moedig voor hem. Hij werd een symbool. Zelfs in de dood hielp de Prins van Oranje hen hun onafhankelijkheid van Spanje te winnen.’

Bente stopte met tikken. Iets daaraan bleef bij haar hangen. Willem, de man die opstond voor wat juist was. Niet omdat hij sterk was, maar omdat hij moedig was. Wat als zij ook zo moedig kon zijn? Iemand die niet alleen pestkoppen bevocht, maar anderen ook de moed gaf om tegen hen op te staan?

Ze stelde zich voor dat ze hoog op een heuvel stond, haar zwaard in de lucht

geheven, de wind door haar haar, terwijl ze de aanval leidde...

BRRRING!

De bel verstoorde haar gedachten. Het beëindigde haar heldhaftige moment en rukte haar terug naar de werkelijkheid. Bente dwaalde in slakkentempo door de gangen met haar gedachten nog steeds bij de Prins van Oranje. Op een dag zou ze ook een held zijn. Dat wist ze zeker.

Na zich te hebben omgekleed, slenterde ze de gymzaal binnen, terwijl ze nog steeds half haar schoenen aan het strikken was en haar haar in een knot te draaiden. Haar rode gymshirt zat binnenstebuiten en haar sportbroek zat achterstevoren. De rest van haar klasgenoten stond al klaar, met hun trefballen in de hand.

Meneer Myjer, haar gymleraar, zag haar en grijnsde. 'Fijn dat je er ook bent. Team rood.' Hij gooide een bal naar haar toe.

Gelukkig was het juiste team. Aan de overkant van de zaal stond haar aartsvijand Tessel, in team groen. Bente nam een stevige houding aan en fixeerde zich op haar doelwit. Dit was haar kans om dat mooie gezicht van haar te verpesten.

Ze haalde uit en gooide haar eerste worp.

Mis.

'Shit,' mompelde Bente terwijl ze zichzelf vertelde dat ze gewoon nog moest opwarmen. Maar de volgende worp miste ook. En de volgende. Haar handen trilden van frustratie.

'Je doet dit expres!' snauwde haar teamgenoot. 'Stop met daar te blijven staan en raak ze!'

Meneer Myjer kwam naar haar toe. 'Gaat alles goed?'

Ze antwoordde niet. Hoewel ze haar favoriete leraar meneer Myjer echt mocht, was de schaamte te zwaar. Ze was de beste speler van de klas, en toch verpeste ze het nu.

Bente sprintte door de zaal om een andere bal te pakken. Haar team zag eruit als een bende ongeleide kippen, en dat was haar schuld. Ze hadden haar nodig. Ze draaide zich terug naar Tessel en maakte zich klaar. Deze worp was niet zomaar een worp: het was voor Luna, voor alle keren dat dat arrogante kreng haar leven tot een hel had gemaakt.

Ze lanceerde de bal als een raket en raakte Tessel recht in het gezicht.

'Yes!' riep Bente, terwijl ze haar vuisten omhoog pompte.

'Daar krijg je spijt van, sukkel!' blafte Tessel.

Dat wakkerde haar alleen maar verder aan. Bente gooide nog een bal. *Raak*. En nog een. *Pats*. De treffers bleven landen, de één na de ander. Haar lichaam bewoog alsof het op automatische piloot stond, gedreven door de frustratie die zich sinds gisteren had opgebouwd.

De volgende dertig minuten waren een aaneenschakeling van rake worpen. Bente

stond in het midden van de gymzaal en domineerde het veld voor haar team. Ze hief de bal opnieuw op om Tessel te raken, en toen gebeurde het.

De ruimte viel stil en de lichten doofden.

Haar hart bonsde van paniek. Ze stond alleen voor de oude molen, oog in oog met een angstaanjagende figuur gehuld in duisternis. Zijn pupillen waren verdwenen, zijn ogen gloeiden in een onnatuurlijk groen licht. Hij hief zijn arm, wees recht naar haar en schreeuwde iets wat ze niet kon verstaan.

‘Wie is dat?’ fluisterde ze.

Toen stormde hij op haar af.

Ze verstijfde, overweldigd door angst, en kneep haar ogen dicht. *Het is maar een droom. Het is maar een droom.*

Plotseling brandde een felle flits door haar oogleden. Ze opende haar ogen. De molen was weer heel, bijna nieuw. De zeven wieken draaiden, eerst langzaam, toen sneller. Licht barstte door de ramen naar binnen en overspoelde de gymzaal. Het verdreef het mysterieuze figuur en verblindde Bente, waardoor een golf van misselijkheid door haar heen trok.

Een paar seconden van gevoelloosheid volgden, voordat de gymzaal en haar klasgenoten weer op hun plaats verschenen. Ze stond daar, verward, terwijl de bal uit haar hand gleed.

‘Je bent zo’n loser!’ riep Tessel triomfantelijk.

En voordat Bente kon reageren, sloeg een bal hard tegen haar gezicht.

Pats.

Ze kwam met een harde klap op de grond terecht, terwijl bloed uit haar neus stroomde. Meneer Myjer haastte zich naar haar toe en knielde naast haar neer met een tissue. ‘Bente, gaat het?’

‘Ik weet het niet,’ flapte ze eruit.

Hij hielp haar naar een bankje net buiten de gymzaal. Ze drukte de tissue tegen haar neus terwijl haar gedachten alle kanten op schoten.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij. ‘Het leek alsof je een paniekaanval had.’

‘Nee, dat was het niet,’ zei Bente, terwijl ze haar hoofd schudde. ‘Ik zag...’ Ze staarde verward naar de grond. Haar hart bonsde. Een figuur. De molen. En het verblindende licht. ‘Ik... ik zweer dat het echt was.’

‘Ik stel voor dat je naar huis gaat,’ zei meneer Myjer, terwijl hij haar bezorgd aankeek. ‘Je ziet eruit alsof je echt rust nodig hebt.’

‘Maar mijn lessen dan?’

‘Ik praat wel met je leraren. Wil je dat ik je ouders bel?’

Bente schoot overeind terwijl ze nog steeds de bebloede tissue tegen haar gezicht drukte. ‘Alsjeblieft niet. Ik ga zelf wel naar huis.’

‘Dat kan ook,’ zei Myjer vriendelijk, terwijl hij haar geruststellend op de schouder klopte. ‘Zorg goed voor jezelf, oké?’

Bente liep terug door de gymzaal naar de kleedkamers met haar hoofd gebogen. Haar klasgenoten staarden zwijgend naar haar, sommigen gniffelden, met Tessel als luidste van allemaal. Bente kleepte zich snel om en pakte haar spullen.

Buiten stapte ze op haar fiets en reed weg. Haar gedachten draaiden net zo snel als haar wielen. Eerst de stemmen die om hulp smeekten vanuit de oude, vervloekte molen. En daarna de figuur die ervoor stond en op haar afstormde. *Wat gebeurt hier in hemelsnaam?*

Ze fietste naar huis en vroeg zich af of iemand haar überhaupt zou geloven. Meneer Myjer had haar aangekeken alsof ze de controle verloor. Luna zou het waarschijnlijk niets kunnen schelen, en haar moeder al helemaal niet na wat er met haar zus was gebeurd. De enige die misschien zou luisteren, was haar vriend Sunny. Hij steunde haar altijd, hoe gek het leven ook werd.

Toen ze thuiskwam, vertikte ze het om te rusten. In plaats daarvan pakte ze haar potloden en een vel papier. Ze moest het beeld vastleggen terwijl het nog vers in haar geheugen zat. Een donkere, angstaanjagende figuur met groene ogen. En de molen die daarna verscheen.

‘Bente!’ bulderde een stem vanuit de gang.

O nee.

Haar moeder stormde de woonkamer binnen en marcheerde met gebalde vuisten op haar dochter af.

‘Hoi mam,’ mompelde Bente terwijl ze bleef tekenen.

Zonder een woord te zeggen griste haar moeder de tekening uit haar handen. ‘Genoeg van deze onzin! Naar boven. Je hebt rust nodig.’

‘Maar mam, het is pas één uur!’

‘Nu, Bente.’

Ze voelde zich verraden door meneer Myjer. Hij moest haar hebben gebeld. ‘Ik denk dat ik iets zag tijdens...’

‘Ik wil niets meer horen over jouw fantasieën,’ snauwde Barbara.

‘Nee, luister! Het was echt, ik zweer het!’

Met een scherpe ruk scheurde haar moeder de tekening doormidden en gooide de stukken op tafel. ‘Ga je ooit naar me luisteren? Of heb je nog steeds niets geleerd van wat er met je zusje is gebeurd?’

‘Ik haat je!’ schreeuwde Bente. Haar stem brak terwijl ze de gescheurde stukken greep en de trap op stormde. Ze smet de deur dicht, gooide de tekening op haar bureau en liet zich op haar bed vallen. Haar bloed kookte. Waarom moest haar moeder altijd het verleden tegen haar gebruiken?

Ze bleef roerloos liggen en staarde naar het plafond, waarna haar ademhaling

langzaam kalmeerde. Maar het beeld liet haar niet los: de kreten, de figuur, de molen. Wat betekende het allemaal? Ze kon niet zomaar stil blijven liggen; ze moest weten wat het was.

Stil als een schaduw sloop ze de trap af en vermeed haar moeder. Ze glipte de deur uit, pakte haar fiets en trapte haastig terug naar het park.

Hoewel de zomerse zon fel scheen, vormden er donkere wolken boven Bente en viel de regen op haar neer. Terwijl ze langs de vijver reed, voelde ze zich steeds onrustiger door alles wat er die dag was gebeurd. En toen gebeurde het weer: de stemmen.

...Red ons... Red Hollandos...

Hollandos? Bente wierp een blik op de molen en reed er zo snel mogelijk naartoe. Nadat ze haar fiets had neergezet, keek ze omhoog. De regen vormde een soort regenboog, waarvan de kleuren op de molen neerdaalden. Het voelde bijna magisch. Ze rende naar de blauwe voordeur en legde haar trillende hand op de klink.

...Hollandos verkeert in groot gevaar...

Haar hele lichaam spande zich aan. Ze hapte naar adem, maar in plaats van de stoffige deurklink los te laten, draaide ze hem om.

De deur ging krakend open en de zure, muffe geur van oud graan sloeg haar recht in het gezicht. Bente hoestte en stapte naar binnen.

‘Hallo...? Is hier iemand?’ riep ze met een trillende stem.

Er was niemand. Alleen spinnen, schaduwen en kapot meubilair. De ruimte voelde koud en levenloos.

‘Ik ben hier om te helpen!’ riep Bente, dit keer harder. Maar er bleef alleen stilte.

Bente liep verder naar binnen. Een steile houten ladder leidde naar een luik in het plafond, en in het midden van de ruimte stonden twee ronde stenen op elkaar gestapeld, met daarboven een stevige eikenhouten balk die in het plafond verdween. Het waren duidelijk molenstenen, de zware slijpstenen die ooit door de wieken werden aangedreven.

KRRRRRR

Bente sprong op. Het schurende geluid kwam van de stenen. Ze bewogen, heel even, maar genoeg om haar huid te laten tintelen. Ze stapte voorzichtig dichterbij en blies een dikke laag stof weg. Letters die in het oppervlak gekerfd waren, verschenen langzaam en vormden een woord: *Hollandos*.

Weer Hollandos? dacht ze, zich afvragend wat het betekende. Ze veegde de rest van het vuil weg, en plots gingen de letters gloeien. Boven haar begonnen verborgen tandwielen te bewegen. Stof trilde op de vloer, en de ruimte vulde zich met een fel licht dat op de oude muren scheen.

Bente deinsde geschrokken achteruit. De molenstenen begonnen luid en krakend te draaien. Ze keek omhoog en zag dat de wieken achter het raam bewogen, iets waarvan ze niet eens wist dat het mogelijk was.

De stenen draaiden sneller en luider. Bente rende naar de deur en rukte aan de klink. Maar die gaf niet mee. Ze zat opgesloten. Er was geen uitweg meer.

Stof regende neer uit de balken, en de constructie boven haar kreunde. De stenen bulderden als een onweersstorm terwijl ze onbeheersbaar snel ronddraaiden. Het oppervlak barstte los in fel licht. Rondom haar wervelden vlammen van rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en roze als een zee van vuur.

Ze had nog nooit zo'n bruisende energie gezien. Het voelde alsof ze midden in een kosmische storm stond. Hoe was dit mogelijk in Molenpoort? Zo mooi, en toch zo angstaanjagend. Voelde het zo om dood te gaan?

...Help ons... Red ons...

'Ik ben hier!' riep Bente.

Het licht wikkelde zich om haar heen alsof het een lang verloren vriendin omhelsde. De ruimte vervormde en de wereld vouwde zich naar binnen. Toen verlichtte een laatste uitbarsting van wit licht de molen en verblindde haar.

Bente hield haar adem in terwijl de wereld om haar heen draaide. Het was een helder, eindeloos licht dat alles opslokte. Dit was geen droom. Dit was echt. Stilte loste elk geluid op, alsof ze ondergedompeld was in een borrelend warm bad dat haar ver weg liet drijven van de werkelijkheid.

...Jij moet het zijn... Alleen jij kunt Hollandos redden...

Zonder waarschuwing verdween het licht. Bente stond weer op vaste grond. Haar lichaam beefde en ze begreep nog niet wat er zojuist was gebeurd. Langzaam hief ze haar hoofd op en hapte ze naar adem.